

DUHOVÍ LIDÉ

Projekt „Duhoví lidé“ nosím v hlavě už dlouho a jsem ráda, že je konečně (díky Hance a Janě) na světě. V poslední době se mi totiž pár fotek povedlo, tak se s vámi o ně podělím. Ráda fotím. Především ráda fotím lidi. A ze všeho nejraději fotím šťastné lidi.

Kupodivu nejvíc šťastných tváří jsem potkala v Mustangu, chudičkém, zapomenutém království v údolí řeky Kali Gandaki mezi Dhaulagiri a Anapurnou. V dubnu 2015 jsem si totiž splnila svůj největší sen: pětidenní trek údolím Mustangu do Lo Manthangu. A v listopadu další - Madagaskar. Na 300 km² největší počet endemitů na světě, lemuři, baobaby... V únoru 2016 jsem se čtyřmi kamarádkami prožila báječný měsíc s větrem ve vlasech v Bangkoku, severním Thajsku a jižním Laosu. Na těchto třech cestách jsem vyfotila většinu vystavovaných tváří.

Smyslem této výstavy je, abyste si všimli, jak krásní a různorodí lidé jsou, jak chudoba může být hluboká, a přesto nepodstatná, abyste se usmáli, když vás někdo bude fotit. Chtěla jsem vám pro srovnání vyfotit pár lidí u nás v Berouně, v Praze... nemají to rádi. Když je fotí „cizí lidé“, jsou podezíraví a většinou jsou odmítaví. Stalo se mi, že mě asi sedmiletý chlapec na písku na Pankráci velmi slušně požádal, abych nezveřejňovala fotografie, na kterých je on nebo jeho sourozenci. Fotila jsem tam svou vnučku a oni se náhodně mohli vyskytnout na pozadí. Jsou výjimky, pár jich přidávám, ale těm věnuji zase jinou výstavu.

Mezouň 2017

Jana Barnatová